

Het toneel van het gedicht

In de eerste regels
wordt het gordijn verschoven
het gedicht opent tijd en ruimte
de planken voor de spelers

De dichter encsceneert
regisseert de akten
in de strofen scene-tekst
poëdium voor beeldenspel

Kom op, draai weg, maak
de gebaren - ruim sprekend
verzin de wereld waarheid toe
onzin waan en zin verbeeldend

Witregels pauze - even
dat men het denken strekt -zinnen
spreken tragiek tot leven
tot zichtbaar metrum gewekt

Even is men in elders en ooit
plaats en ruimte onbekend
het toneel spreekt dichterlijk aan
herkenning, dat alle strekking wendt?

Het spel verbeeldt - de verbeelding
verwoordt - en als het doek valt
de komma verschijnt -mijmert
men het laatste woord,

Waar is de zee?

In trage verzen
schilder ik een boot
Waarin de horizon
lonkt en zilt-blauwe
zinnen onverstoord
haar houten lichaam strelen
waar is de zee, zei zij,
aan wie ik toebehoor?

Het tij - de tijd nam mij
en nam mijn kindsheid -
het onbevangen spel
van dromen, taal en teken
zij kregen schoonheid
vonden stroming tegen
de dichter dichtte kolkend
baren - een meeuw in tranen
die haar vrijheid krijst

Dicht jouw hand dicht
op mijn heupen - Dicht luiken
lieve zinnen klinken
als de winden in mijn zeilen
mijn patrijspoort wijd jou open
Kluwen kabels, huid en haar
Bedelf mij met jouw wilde golven
Dicht mij liefde - op de bedding
Dicht mij – laat mij gaan

Poëzie - zo moeilijk te verlaten

De ogen van het boegbeeld

drijven nog in die van mij

Zij is ziel - zij is emotie

zij is het water dat ik bewoon

Dichter wil je verzen troosten

Waar is de zee, zei zij

waarnaar ik altijd stroom,

Weet je nog?

Weet je nog
dat jij mij terzijde vroeg
en ik niet wist
wie jij was?

dat jij mijn leven hoorde
en sprak
rimpelingen op het water
golven glans op basalt

Weet je nog
dat jij mij de stilte vertelde
en ik ademloos
luisterde
naar jouw zwijgen?

dat jij de poëzie kende
ongerijmd het leven deelde
het ruisend ritme
van de stroom

Weet je nog
dat iets in jou mij vrij sprak
dat ik mijzelf
ontmoette
naast wier, kokkel en schelp

Weet je
dat ik nog steeds
niet weet
wie jij bent?

Enkelvoud

Halverwege de straat
oneven huisnummer amper zichtbaar
en ondeelbaar
dan slechts door zichzelf
want hier is Gouda alleen -
stoel tafel en bed

de dagen gaan open en dicht
als gordijnen voor haar ziel
en haar stem
die niet meer slijt aan "goedemorgen
koffie, schat?"

als automatisch voltrekken zich
de rituelen - de plattegrond en houvast
van dag en steeds weer nacht
de mensen wikken, wegen, wandelen door
en zij wacht

De IJssel staat de singel
aan de lippen, maar zwijgt
het enige dat haar spreekt
zijn herinneringen aan een plein passie kerstgedrang

Zij wacht - tot iemand haar vindt -
Het spijt het spijt het spijt ons zo
de stad is meer dan lijnenspel en oppervlak
de stad is meervoud ik en ik
en zij verdronk in enkelvoud,

40dagen -36

zo stil het riet -
de wind ligt op het jonge gras
een zachte glans op zijn vlagen
staart eerst naar zon en maan
dan naar de zeilen
die om hem vragen

dans met mij
zwier het niets - tegen mij aan
waai de woorden
breek de spiegel
dans mij naar de overkant

zo stil het lam -
dat lente schrijft
met huppelpootjes
witte liefde kwetsbaarheid
op de dijk van mijn bestaan

dans met mij
leg je onschuld - tegen mij aan
zie mijn leegte
ken mijn hart
dans mij naar de overkant,